

Панайотка скоква при него, обгръща го съ нѣжната си ръка и му се моли да ѝ даде арматана. Той тогава бръква въ пазвата си, изважда единъ неголѣмъ смокъ свитъ на топка и го слага прѣдъ себе си. Понасятъ се женски писъци и бѣготни изъ двора, смѣхове и клѣтви рукватъ отъ всички страни...

А смокътъ лѣниво се помръдва, бавно подига глава и пакъ я отпуща... Та малко ли патила е видѣлъ отъ звѣрскитѣ ржцѣ на Йоргя!

До слуха ми долетѣ остъръ, силенъ звукъ отъ фабрична трѣба. Живитѣ образи на миналото започнаха да тлѣятъ като изчезващъ сънъ при пробуждане и азъ тѣй потръпнахъ, като че очаквахъ да чуя нѣкаква тѣжна вѣстъ. Колко много нѣщо е станало отъ тогава до сега! Врѣмето руши и погребва, за да отвори пътъ на новата култура, да сгради мѣсто на единъ по новъ, по богатъ животъ. Кой страда за миналото? Кому е нужно то? Фабрични комини сега замѣнятъ нѣкогашнитѣ минарета, фабрични трѣби днесъ замѣнятъ виковетѣ на стария ходжа и творческитѣ идеи на човѣка днесъ сж побѣдоносни устрѣми по пътя на великия подвигъ...

И сега полусрутенитѣ стари хижи ми напомняхъ изоставени гробници, гдѣто сж погребани никому ненуждни традиции. Гиѣздото на моитѣ дѣди и родители е вече обновено и азъ трѣбва да се радвамъ на неговия новъ пѣленъ и богатъ животъ...

Азъ си взехъ сбогомъ отъ руинитѣ и потеглихъ назадъ къмъ читалището. Всичко е съвнъ... Ще минатъ години и днешната наша гордостъ сжщо тѣй ще рухне, за да дойде нѣщо призовано отъ нуждитѣ на единъ още по новъ и още по-богатъ